

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Fe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnine in oznanila (inzerate) prejema upravništvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 50.

V Ljubljani, v četrtek 2. marca 1893.

Letnik XXI.

Vabilo na naročbo.

IS 1. marcem pričanja se nova naročba, na katero uljudno vabimo p. n. občinstvo.

„SLOVENEK“

velja za ljubljanske naročnike v administraciji:

Vse leto 12 gld. Četrt leta 3 gld.

Pol leta 6 „ Jeden mesec 1 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec.

Po pošti velja predplačan:

Vse leto 15 gld. Četrt leta 4 gl. — kr.

Pol leta 8 „ Jeden mesec 1 „ 40 „

Upravništvo „Slovenca“.

Resolucije katoliškega shoda — in papežev jubilej.

5. Gimnazija in vseučilišče.

Gimnazija!

Skoro bi ne vedli, kaj rodi več nesreče: brezverska ljudska šola, brezverska gimnazija, ali brezversko vseučilišče. A mi rečemo brez pomišljanja: Gimnazija! Ona ima človeka najdalje v sebi, da ga po svoje upodablja in obrazi, in ima ga v dōbi, ko se človek najbolj razvija in je najbolj odprt vsem vplivom. Kajti do malega šolarčka ima domača vzgoja, hišni vpliv, večjo moč, kakor šola.

To se vidi odtod, da od doma zanemarjenih in malovrednih otrok tudi še tako dobra šola ne more popolnoma prenearediti, kar je pa na nasprotno stran zopet dobro, da sledov domače dobre vzgoje brezverske ljudske šole nikdar ne more zbrisati.

Na vseučilišču pa, kdor je gimnazijo srečno prebil in tu ušel pretečim nevarnostim, ima mladenič že toliko jakosti, da ga ne omaje več vsak veter in ne kupi vsak slepar.

Kdor pa tjekaj pride že izgubljen, nima več mnogo zgubiti.

Na gimnaziji pa je človek mlad in neizkuščen, večinoma odvržen vplivu starišev, tedaj ima šola: učitelj, knjige in tovaršija, vso moč do njega. Ljudska šola je namenjena poglavitno bodočim kmetom in rokodelcem; gimnazija ljudi izobražuje in izobraženci svetu zapovedujejo, svojemu času določajo smer in značaj. Kar hoče v življenju kaj veljati, mora skozi gimnazijo.

Česa nam je torej bolj želeli, kakor katoliške gimnazije?

Ali da bi se državne gimnazije na bolje prenearedile, kakor želi resolucija, bomo še čakali. Prepozno bo čakati: nesreče prevelike, zguba preobčutljiva, nenadomestna.

Zopet nam velja: „Pomagaj si sam!“ Zato z veseljem pozdravljam željo, „da se s časom osnuje svobodna katoliška gimnazija, združena z odgojilnim zavodom, s slovenskim učnim jezikom.“ V tej resoluciji nam ni všeč le ena beseda: „s časom“.

Naša pozornost obrnena je zdaj katoliškemu vseučilišču. Prav govori resolucija: „Ker ni upati, da bi se sedanje visoke šole kmalu preosnovala v verskem smislu, ali da bi se ustanavljale nove državne visoke šole, osnovane na podlagi katoliške vere, podpirajo naj Slovenci društvo za ustanovitev svobodnega katoliškega vseučilišča v Solnogradu, od katerega pričakujemo, da bode zasnovalo nekaj slovenskih vseučilišnih stolice.“ — Pri tej točki se je zopet oglašil gosp. Koblar, hoteč imeti slovensko vseučilišče v Ljubljani.

Dr. Gregorčič je, govoreč v odseku za narodno in katoliško organizacijo, enkrat bolj prav mislil, kakor so ga poslušalci večinoma razumeli, ko je priporočal, da moramo iti po tisti poti, katera nas gotoveje vodi k namenu. S tem ni mislil zagovarjati „politike vspeha“ kakor so nekateri hoteli. — Ta nauk velja g. Koblarju.

Da, slovensko vseučilišče, tudi naš ideal, a zdaj samo ideal! Zelimo si ga le, prosimo zanje, zahtevamo ga! A sami ga ne bomo postavili, in država ga nam še ne bo dala z lepa. — saj nimamo niti slovenske gimnazije, — in predno bomo čuli o novem slovenskem vseučilišču, bomo že vse pozabili, kaj nas je stalo vseučilišče solnograško.

Mi moramo razmere vpoštevati, kakor so, in na te zidati, drugače ne bomo imeli nikoli nič pozitivnega, ampak stali bomo na samih lepih sanjah. Mi bomo ponavljali svoje opravičene zahteve, dokazovali pravico do enakopravnosti, kazali davke, ki jih plačujemo, zvestobo slovenskega naroda, pridušali vlado, naj nam dá, kar tudi drugi imajo, — naši mladeniči pa bodo hodili v nemški Gradec in nemški Dunaj na nemško in brezversko vseučilišče v neizmerno nesrečo našemu narodu.

Sicer pa je tudi pri slovenskem vseučilišču vprašanje, če bi bilo versko, ali ne. Hrvatje imajo tudi narodno vseučilišče, še s cerkvenimi denarji zidano, pa hrvatska mladina menda ni boljša od nemške. Nevarnost, ki preti od brezverskih vseučilišč, je večja, kakor od nemških. Vera je pri vsakem narodu in vsakem človeku v nevarnosti, razven pri tistih, ki je nimajo, ker je ne morejo več zgubiti. Zato pa naši dijaki na nemških brezverskih vseučiliščih vendar ne zatajajo svoje narodnosti, vero pa, — ali verjamete? — zdaj skoro vsi, kateri je že na gimnaziji niso. In to bi vendar moralo v dno srca boleti in skrbeti vsakega, kdor le še sam vero ima.

Drugačna pa je z drugo željo g. Koblarja, da bi nam snovatelji katoliškega vseučilišča dali poročstvo, da se bo kaj slovensko poučevalo. Ta previdnost bi bila opravičena, zato je v odseku skoro polovica zanj glasovala.

Ali zopet je popolnoma neprimerna primera „Mirova“, da imamo obljub že z Dunaja zadosti. Možje pri vseučilišču so vendar drugi in drugačni,

rodila, da bi predla na kolovrat. Ampak dajte njo dalje v šolo!

„Nečem, oče vladika, zvršila je!“

„Vem, zvršila v vasi, a zdaj jo daj dalje v mesto, v Beligrad.“

Popa zaboli, kakor da ga je kdo z nožem ubol.

„Kaj, da bi se ločil od svojega deteta?“ A brada mu se trese.

„Ej,“ pravi vladika, „ti svojemu detetu najbolj dobro želiš. Pa jaz pravim, da ni treba na pot stopiti njeni sreči.“

„Ne daj Bog!“ reče pop pokajljajajoč. „Pa kaj naj bi naredil? Pouči me!“

„Pošlji jo v Beligrad v šolo!“

„Kako dolgo to traja?“

„Stiri leta!“

Pop pobledi kakor zid in oči mu se razširijo.

„Pa kaj se za Boga toliko uči?“

„Vede,“ reče vladika.

„Pa kaj je to nji treba?“

„Kaj ji treba, oče? Drugače je danes svet, nego je bil v tvoji mladosti, a še bo drugačen, dokler ona doraste. Ko zvrši šole, lahko je, ako hoče, tudi učiteljica. A potem, v mestu čaka deteta druga sreča.“

LISTEK

II. Šolska podoba.

„Šest pripovedij“, srbski napisal Lazar Lazarevič, poslovenil Ivan Novoselo.

(Dalje.)

Po obedu se je vladika s popom veliko o tem in onem razgovarjal. Rekel mu je, da ga bo vzel v konzistorij, ali pop odgovori, da ne more zapustiti vasi, „a zaradi mene jednega,“ pravi, „ni vredno, premeščati konzistorij v vas!“

Vladika se dobrosrčno nasmeje.

Tudi z Marico je veliko o marsičem govoril.

„Kateri svetnik je oni?“ popraša jo in pokaže s prstom sliko na zidu.

„Oar Lazar!“ odgovori Marica.

„Glej! Odkod ti to veš?“

„Prebrala sem od spodaj ime.“

„Ali znaš brati?“

„Znam.“

Vladika prinese knjigo in ji poda, da bi brala. Ona odpre na sredini. Potegne skupaj obrvi nad očesci pa začne glasno in jednolično, kakor vsa deca berejo:

„Mače*) vojsku starac Jug Bogdane,

U Bogdana silna vojska bila...“

„Stoj!“ reče vladika, „kdo je ta Jug Bogdan?“

„On ni več živ,“ odgovori Marica. „Padel je na Kosovem.“

„A kaj je to Kosovo?“

„Kosovo je polje, kjer so Srbi zgubili cesarstvo in kjer je padel srbski car Lazar.“

Tukaj njene oči zopet poiščejo sliko Lazarjevo.

„Lepo, hčerka, jako lepo!“ reče vladika. „Vzemi to knjigo pa beri doma!“

„V dar?“ vpraša Marica iznenadjena.

„V dar!“

Bila je to velika pesmarica, vsa v zlatu vezana. Pop je nagnil glavo in od miline mu solze kapajo na krožnik.

Potem je vladika vprašal, kaj se je učila, in ko mu ona odgovori, da zvršuje četrti razred, vpraša on popa:

„Pa kaj misliš zdaj ž njo?“

„Mislim jo, oče vladika, dati v botrovo hišo, naj se dete priuči delu.“

„Škoda bi bila,“ pravi vladika, „dete odtrgati od šole. To je glava, kakor jih je malo. Ni se ona

*) Aorist od gl. maknuti; slov. makniti.

kakor oni, ki državni voz vlečejo. In na drugi strani imamo modri svet dr. Lesarjev, da denar zbirajmo, a — hranimo.

Mi tedaj misel katoliškega vaučilišča z največjim veseljem pozdravljamo in se veselimo, da se zanjo ogrevajo tudi Slovenci. Želeli bi le Nemcem nekoliko hitreje se zasukniti; malo manj formalnosti, pač več požrtvovalnosti, da bi ne zbirali samo po goldinarjih, ampak po tisočih in več tisočih, in sto tisočih, in že kmalu kaj začeli.

Razmere v Istri.

(Liga + 28.)

Iz Istre, 23. febr.

I.

Petindvajset let je, kar se Slovenci zapadne in severne Istre borimo za narodnost našo; proti številno mnogim Italijanom in proti mogočnim vladnim organom. Početek je bil silno težak, ker je bilo dela mnogo, a delavcev malo. Dva (reci dva) duhovnika naložila sta si težaven posel ljudstvo buditi, vzbujeno voditi. Eden je umrl že dolgo temu; drugi pa je doživel krasno petindvajsetletnico v tem, da so vse kmečke občine Istre — v kojih bivajo izključno Slovenci in Hrvati — zastopane v državnem zboru po narodnih poslancih.

Prvi, koji so slušali glas svojih vrlih narodnjakov-duhovnikov bili so Slovenci koperskega okraja. Bile so napovedane prve volitve v deželni zbor. Vrla duhovnika pripeljala sta svoje vrle volilce na torišče v imenu načela: „vse za vero, dom cesarja“; nasprotnikov pa je bil ogromen broj. Takrat namreč sti mesti Milje (Muggia) in Isola volili s kmetiskimi občinami. Buzet — sedaj krepka hrvatska trdnjava — je bil čisto v italijansko-karnjelskih rokah; ravno tako pomjanska občina. Tri četrtine volilcev so bile italijanskega mišljenja, in vendar se niso naši bali pod vodstvom omenjenih dveh duhovnikov očitno pokazati svojega načela, akoravno ni bilo trohice upanja do zmage. Volitev — čudno — vršila se je daleč od Kopra; namreč v Loki pred župno cerkvijo. Okrajni komisar zarezal je grozno na omenjena duhovnika, ker je bajé čul, da misli eden kandidovati. Rekel je: „Govoril sem s preč. škofom in on neče, da duhovniki kandidujejo.“ — „To je laž“ — odvrnil je eden onih dveh duhovnikov — „včeraj je prečastni še popoldne meni zatrjeval, da bi bilo to v sedanjih razmerah jako koristno.“ Ta odvažnost in srčnost imela je tolik vpliv, da se je komisar zbal za gotovost italijanske zmage. Ponudil je kompromis, kojega so naši vsprejeli, videči, da ne zmagajo. Bila sta voljena dva konservativna še precej zmerna Italijana. Gosp. vladni komisar je bil vidno zadovoljen, ker sta omenjena poslanca bila tudi vladi všečna; vsaj nista javno kazala prekomorskega mišljenja.

V to dobo pada razdor med katoličani in liberalci na Goriškem in Kranjskem, ter vzpizorovanje liberalnih taborov. Istre se je ta razdor le malo ali nič dotaknil, ker ni našel nikjer zaslombe; da, imel je še celo dobre nasledke; namreč te, da so jeli tudi tod vzpizorovati ljudske tabore. Med tem, ko je na Goriškem imel glavno besedo — žalostnega

spomina liberalslec — Lavrič, vodili so pri nas ljudske tabore skoro izključno — duhovniki. Tak ljudski tabor je bil v Kubežu, kasneje v Dolini, še kasneje v Brezovici. Dosihdob se v zapadni Istri Hrvati še niso bili prebudili. Slovenci so stali v borbah osamljeni. Vpliv tega slovenskega gibanja v Istri pa je kmalu prekoračil svoje meje. Dohajati je počelo v Istro mnogo navdušenih duhovnikov — rojenih Kranjcev — pa tudi domači hrvatski in slovenski začeli so pridno vzbujevati narod hrvatski. Slovencem so se zadnjih dvanajst let sém pridružili Hrvati kot avesti bratje jedne majke pod neustrašljivimi voditelji duhovniki.

Največ tako zvanih „Cortezza inespugnabile dell' italianità“ je že pridobljenih hrvatstvu, kar jih še ni, bodo v kratkem. Ljudstvo je udano svojim duhovnikom, njim veruje, ž njimi gre, in tako bode — ako Bog dá — tudi znanprej. Seveda trpé pri pri tem največ duhovniki, toliko od srditih Italijanov, kolikor od drugih vplivnih organov. A pripravljeni so pretrpeti še več, ako treba; saj je za blagor dušni in telesni milega naroda.

Ta politični narodni pokret razvijal se je do najnovejšega časa povse mirno; zdaj pa preti — razdor. Razdor v Istri? Da, tako je, in nič drugače. Omenjal sem vam že v prejšnjih dopisih, kako hudo se je napadal v dveh dopisih iz „srea Istre“ takrat še ne rojeni „Primorski list“ zato, ker se je govorilo, da bode stal na onem načelu, na katerem se je pričela tako vspešna narodna borba. Ako torej kdo povdarja katoliška večnopravna načela, dela razdor? Je li res tak človek „zloduh“? Tako menda misli „Naša Sloga“ v št. 2. Tam čitamo doslovno: „Naši uži prijatelji znadu već od dulje vremena, da se je počeo u jedan sudbeni kotar Istre uvlačiti duh nesloge i nebratstva. Poznati zloduh, što no jo posijao sjeme nesloge u Kranjskoj i u Goričkoj nastoji da proširi svoje paklensko djelo i u našu nevoljnu pokrajinu. Zazorna mu bijaše uzorna sloga i bratska ljubav, što no je do sada vladala u Istri između svećenika i svetovnjaka, između Hrvata i Slovenca. Njemu se hoće razdora, nesloge, bratubojničkoga pokolja, kao što ga na žalost vidjamo u spomenutih slovenskih pokrajinah — na zator slovenskoga naroda, na radost naših narodnih protivnika, a na utjehu... djavlu.“ Tako „Naša Sloga“.

Mi „na utjehu“ „Naši Slogi“ na vsa usta povemo, da je res načelen razdor, ne sicer med narodom, ker tega Bog obvari, ako nočemo izgubiti vsega, kar smo s krvavimi mukami do sedaj priborili. A načelen razdor je med — prvaki. Ta razdor je konstatoval nihče drugi, nego velezaslužni deželni in državni poslanec gosp. Nabergoj sam. Dne 8. januarija t. l. rekel je pred svojimi volilci: „glede na radikalne Hrvate (v drž. zboru — opomba pisca) pa moram povedati brez obzira, da se jaz za svojo osebo nikakor ne strinjam z njihovimi nazori in težko, da bi tako sedanji kakor prihodnji slovenski poslanci mogli odobravati njihovo radikalno politiko („Edinost“ št. 3).

Zakaj pa se g. Nabergoj ne strinja z nazori „radikalnih“ Hrvatov? Povedal je jasno: „Ker hoče petorica hrvatskih poslancev raztegniti svoje hrvatsko pravo celo na Trst in njega okolice in še dalje: preko meje bistre Soče.“ („Edinost“ ibid.) S kratka g. Nabergoj „ne odobrava programa stranke prava“. To je oni „zloduh“ razdora, ne pa, da je došel iz Goriške ali Kranjske, kakor trdi „Naša Sloga“, ampak iz — Zagreba. Mi — glede Slovencev v Istri — in to povdarjamo — kot narodne mase delimo popolnoma g. Nabergoja naziranje, da isti ne odobravajo programa stranke prava v istem raztežu.

Naj poskusi le kdo naših dveh državnih poslancev stopiti pred Slovence v zapadni Istri ter jih poprašati, da li državnopravno želé biti pod Hrvatsko, bo znal povedati, kaj bode čul. Ob vsakih volitvah, kar je do sitega znano, begali so Italijani priprost naš narod, da bodo spadali pod Hrvatsko, ako za naše poslance glasujejo. Mi smo narod mirili, da Italijani lažejo, sedaj pa pridite vi in potrdite, da so Italijani imeli — prav. „In mi“ — tako pravi „Naša Sloga“ — smo oni, kojim se hoće razdora“ itd. Lepa logika ta!

Gosp. Nabergoj je iz one dobe, ko smo na podlagi starega slovenskega načela začeli narodno borbo na celi črti. Mož je značajan, konsekvanten in mu novodobni nazori ne gredo v glavo! — Zdaj

si pač lahko tolmačimo, kateri nagibi so ga nagnili, da je zapustil predsedništvo političnega društva „Edinost“.

Politični pregled.

V Ljubljani, 2. marca.

Protisemitska deputacija pri grofu Taaffeju. Protisemitje dunajski bili so poslali k grofu Taaffeju deputacijo, da mu pojasni vzroke, zakaj da so izstopili iz dunajskega mestnega zastopa, in ga prosi, da ne predloži premembe občinskega reda sankcije. Taaffe jim je odgovoril, da dunajski župan dr. Prix ni okrajni glavar, temveč načelnik velike občine z lastnim statutom, na katerega zatorej vplivati ne more. Ministerski predsednik grof Taaffe je svetoval protisemitom, naj oddajo takoj izjavo, da vstopijo v mestni zbor. On ne odobrava, da se ovira z abstinenco delovanje zastopa. Novi zakon o premembi dunajskega mestnega statuta bode tembolj gotovo predložil v sankcijo, ker se strinja z vladno predlogo, katero je 1891. leta namestnik umaknil le za to, da se je sploh sklenil statut za veliko dunajsko občino.

Mladočeht. Iz govorov v državnem zboru je bilo popolnoma vidno nasprotje mej dr. Gregrom in realisti. Poslednji so kazali pripravljenost, sporazumeti se z levičarji, dočim se je dr. Gregor izrekel proti takemu sporazumljenju. V mladočeškem klubu so se posvetovali o tem nasprotju in bajé se popolnoma sporazumeli. Sedaj vlada najlepše sporazumljenje mej dr. Gregrom in Masařkom. Dva mladočeška poslanca sta te zadnje dni zagotavljala nekemu časnikarju z očitnim namenom, da se po listih razglasi, kako lepa sloga vlada v mladočeškem taboru. Dne 12. t. m. bode v Brnu velik shod, na katerem govorita dr. Gregor in Masařk in pokazeta svetu, da mej njima ni nobenega nasprotja. Radovedni smo, kdo je odjenjal, dr. Gregor ali pa realisti. Najbrž je vse sporazumljenje le navidezno. Pri bližnji priložnosti se pokaže zopet prejšnje nasprotje. Vsak bode zopet v državnem zboru razvijal svoje nazore, ne zmené se, če se ž njim drugi strinjajo. — „Narodni Listy“ se še vedno drže dr. Gregrovega stališča, da se poprej Cehi ne morejo pogajati z Nemci, da se izvrši češko državno pravo. Še le potem bodo Cehi mogli pogajati se z Nemci in je kako sporazumljenje tudi v tem slučaju mogoče le na podlagi popolne enakopravnosti. Če je mladočeški klub na tem stališču, sta se zaman Plener in Russ laskala Mladočehom v državnem zboru.

Konferenca ogerskih škofov se je pričela predvčeraj v Budimpešti. Predsednik teh konferenc je primas Vaszary, perovodja pa šmartinski benediktinski opat Feher. Zbrani cerkveni dostojanstveniki se pri teh konferencah posvetujejo pred vsem o adresah, ki je pošljejo papežu, kralju in vladi zastran vladnega cerkvenopolitičnega programa. Konferenca je sklenila, da so njena posvetovanja tajna, zaradi tega so pa vse le prazne kombinacije, kar piše o posvetovanjih kak liberalen list.

Proslavljanje revolucije v šolt. V Budimpešti so sklenili, da se na vseh mestnih šolah slednje leto dan 15. marca primerno praznuje obletnica začetka ogerske vstaje 1848. leta. Jeden mestnih odbornikov je temu ugovarjal, češ, da je v višjih krogih že imenovanje Košuta častnim meščanom vzbudilo nevoljo. Drugi so pa bili za to, ker s takimi slavnostmi se gojé patrijotične tendence. Posebno je žid Tenczer zagovarjal to proslavljanje in drugi so mu živahno pritrdjevali. Mi le želimo, da bi ta sklep odprl oči višjim krogom, da spoznajo, kam pelje protežiranje Madjarov.

Metropolit Klemen je v Trnovem na rojstni dan kneza Ferdinanda na leci narod pozivljaj, da se spunta proti vladi in odstrani Koburžana. Ta bolgarski cerkveni dostojanstvenik je znan nasprotnik Koburžanu. Bil je že pri zaroti proti Batenberžanu in je pozneje zaradi nasprotovanja vladi bil pregnan iz Sofije. S svojo propovedjo v Trnovem pa ni dosegel svojega namena. Po božji službi je šla k njemu deputacija in ga prosila, da naj v cerkvi ne priporoča vstaje. Ko je pa odgovoril, da hoče vedno tako delati, kakor je do sedaj, prijelo ga je več ljudij, ki so se v tem že bili zbrali pred metropolitno palačo in v palači sami. Posadili so ga na voz in odpeljali v samostan sv. Petra in Pavla. V Sofijo so pa brzojavili Stambolovu, da so Trnovčani za zmiraj odstavili tega metropolita in prosijo, da jim pošljejo drugega škofa. Ta stvar pa najbrž vladi

Pop utihne, pa se zamisli. Tudi vladika molči. Tako je trajalo nekaj časa, potem se oglasi pop:

„Ali je treba kaj trošiti?“

„Kakih pet, šest zlatov na mesec.“

Popu čisto odlahne:

„Ne bo nič iz tega, oče vladika! Odkod toliko denarjev?“

„Pa ti imaš premoženja, kakor so mi pripovedovali, več ko tisoč zlatov.“

Pop ga debelo pogleda:

„Kakih tisoč zlatov, kako premoženje? Jaz nimam nič. Njej je res ljudstvo nekaj določilo, ali ni vse skupaj sto zlatov vredno. Ne bo nič iz šole!“

Vladika se malo skašlja.

„Lahko je,“ pravi, „za denar, samo ako ti privoliš. Vse to bomo lepo naredili. Imam tudi jaz nekoliko premoženja, katero sem za šolo določil, a ne vem za boljšo priliko od te.“

„Oče vladika, starja je tvoja in pametnejša od moje. Samo bom videl, kaj bo vas rekla.“

A v vasi, kdo more kaj delati proti vladici ni volji in besedi. Niso se dolgo prepirali. Vaščani so se potuhnili, samo jih srce boli, ali kar mora biti, mora!

In za mesec dnij se že odprema dete na pot. Vsega se veliko pripravlja. (Dalje sledi.)

ni povsem po volji. Zastran imenovanja novega škofa se bode vlada morala obrniti do eksarha, ki pa tudi na protuje sedanji vladi, od kar je predložila premembo ustave. Kacih posebnih političnih posledic pa dogodek v Trnovem ne bode imel. Ko se ustava spremeni in knez oženi, potem pa bode že tudi eksarh se polagoma pomiril in imenoval za Trnovo novega škofa.

Nemški državni zbor. V nemškem državnem zboru se vrši debata o potrebah vnanjega urada. Že prvi dan so govorniki sprožili najrazličnejše stvari in grof Caprivi je jim dajal pojasnila. Govorilo se je o treh Nemcih, katere so Francozi zaprli v Dahomeyu, o pomanjšanju obrestij od portugalskih vrednostnih papirjev, carinski pogodbi z Rusijo, premembi denarne veljave, mejnarodnem razsodišču, alzaškem vprašanju in o uvedanju uradnih razglasil, koliko se je pridelalo kave v nemških naselbinah. Vlada je pojasnila, da zastran zaprtih Nemcev v Dahomeyu ne more ničesa storiti, ker ima vsak narod pravico ob vojnem času odstraniti nepovoljne osebe. Portugalski vladi je Nemčija naznanila, da se po njenem mnenju obresti od državnih dolgov brez dovoljenja upnikov ne smejo pomanjšati. Tega stališča drži se vlada še danes. Zelje konservativnih poslancev, da se ne zniža carina na rusko žito, je državni kancelar zavrnil. Na uvednje dvojne veljave Nemci ne morejo misliti, dokler jo Angleži ne uvedó. Proti mejnarodnemu razsodišču pa ni nemška vlada, ali odločno je pa proti temu, da bi se alzaško vprašanje izročilo temu razsodišču v razsojevanje. Za Nemčijo je to vprašanje konečno rešeno.

Slovstvo.

Český román — neimenovanega pisatelja. Modré knihovny št. 7. V Pragi. Cena 25 kr. Kaj potrebna je taka knjiga mlademu dijaštvu češkemu in našemu. Pripoveduje nam, kako je nespametna želja pisateljavanja mladega filologa-dijaka spravila mej nesrečni pisateljski — proletarijat in ga naposled uničila.

Dědictví malíckých v obrambi sv. Karla Boro-mejskega v Kraljevem gradu je izdalo 36. zvezek svoje knjižnice; v njej so tri povestice: Matčin odkaz, Vojáci, Pročnemocnou matku. Prvo je spisal učitelj J. Renuer; drugi dve pa plodoviti duhovnik pisatelj Al. Dostal. To društvo, ki izdaje otrokom vsakoletne knjižice, je ustanovil sedanji kanonik Jos. A. Šrůtek; 36 let je staro. Blagoslov božji je spremlja. Sedaj ima že 45.000 rednih udov; drugih naročnikov nad 500; soustanovnikov 224. — To društvo se seveda ne more primerjati našemu Mohorjevemu ni po vsebini knjig, ni po namenu, ni po številu društvenikov. Želimo pa našemu društvu detoljubov tako razširjenost, kakor jo ima češko društvo, katero Bog še nadalje blagoslavlja!

Český lid. Ze drugo leto izdaje Fr. Šimáček v Pragi po 4 gld. na leto imenovani list. Urednika sta mu dr. L. Niederle in dr. Č. Zibot. List se peča v resnici samo z ljudstvom, z njegovo zgodovino, z njegovim stanovanjem, obleko, domačim in javnim življenjem, opisuje njegov slog, njegovo mišljenje v igrah, v pregovorih, v pripovedkah itd. Individualnost narodovo moremo spoznavati mi reveži, ki smo v tujem duhu vzgojeni, le po takem znanstvenem raziskavanju. Zato pa nam izborna pomaga imenovani češki list.

Kukátko čili Život v obrazech. Václav Kosmák; del V., založilo „Dědictví sv. Cyrilla a Methoděje“ za 1892. Cena 1.20 gld. — Češko ljudstvo nima boljšega pisatelja za ljudstvo, nego je Vacl. Kosmák, župnik iz Moravskega; Morava nima hiše, kjer bi ga ne poznali, vzlasti po njegovem „Kukátku“. Ljudstvo se trga za te knjige. V letošnjem darilu Cirilo-Metod. društva opisuje prvi del z naslovom „Kus sveta“ vrlo zanimivo in duhovito pot pisateljevo v gorenjo Amezgavo k slavnim predstavam Kristusovega trpljenja. Po em pa je 14 drobnih slik iz življenja krasnih in dovršenih, kakor je umeje pisati le Kosmák.

Cyrill. List za cerkveno glasbo. Izdaje in vrejuje F. J. Lehner. Dvajseti letnik pričinja in veselo kaže, koliko je napredovala cerkvena glasba mej tem časom. Pred dvajsetimi leti je č. g. Lehner, znameniti poznavalec umetnosti češke in izboren glasbenik izrekel geslo: Obnovimo cerkveno petje s tem, da 1. obnovimo koral 2. obnovimo polyfonijo 3. obnovimo staročeške pesmi. — Smejali so se mu mnogi, drugi se mu ustavljali. A napredovala je stvar. Se-

daj je po večjem obnovljena cerkvena glasba po Češkem. Bog daj srečo še pri nas!

Epické básně A. Klasterského. F. Šimáček. V Pragi 1893. — Že lansko leto smo v svojem listu omenjali, kako je pozdravilo češko slovstvo mladega Klasterskega, ko je izdal prvo zbirko svojih pesmij. Gozd in polje, blaženost v lepi naravi je opeval v njih lahko, lepoglasno in z globokim čuvstvom. V naznanjeni, letos izišli zbirki se nam kaže kot epik; — tudi te pesmi so hvalevredne, a prejšnjih vendarle ne dosegajo. Ideje niso v pravem razmerju s čuvstvom. Čuvstva obilo — idej malo. Zadnjo bolezen imajo tudi premnogi slovenski pesniki; zraven je pa škoda, da prve prednosti le prevečkrat — ni pri njih. Mnogo besedij zvlečenih od vseh strani naše zemlje, iz vseh potnih torb, malo čuvstva in še manj — idej odlikuje večino prebivalcev našega Parnasa. Pravijo, da je to naše dni sploh po svetu mej — pesniki.

Svoboda umetniška. Naš list je že poročal s Prage, da so v „imenu češkega naroda“ nekateri akademiki praški v zvezi s pouličnjaki krulili pred stanovanjem č. g. Tom. Škodle, urednika „Vlasti“. Ta list je namreč navajal nekatera mesta iz spisa pokojnega Janeza Nerude, znamenitega listkarja in kritika češkega in pristavljaj, da je bil pokojnik često preciničen, da je smešil vero in vse, kar je ž njo v zvezi. S tem je bila domovina v nevarnosti in rešiti jo je bilo treba. Dijaci so jo reševali — po svoje; a s tem še ni končana stvar. Slovstveno društvo v Pragi „Maj“ je sklenilo tole resolucijo pri svojem shodu: „Mi češki pisatelji proglašamo z vso odločnostjo, da stojimo složno združeni pod praprom umetniške svobode, ki ga je Neruda pri nas prvi najvišje povzdignil in z vso silo duševno branil in ki smo ga pripravljani braniti tudi mi meneč, da je to najlepši čast njegovemu spominu. Globoko obžalujemo, da je bil v češkem listu, ki si prideva vzvišeno ime „Vlast“ (domovina), osramoten spomin moža, katerega celo življenje je bila samo služba domovini, s katerega duhom smo se krepili in katerega besede živé v nas, kakor tudi svetijo v celem narodu! — Proglašati posebe, da obsojamo početje „Vlasti“, ne potrebujemo; to dela vsakdo, ki ima kaj časti v sebi.“ Do mala 100 čeških beletristov se je podpisalo pod tako izjavo. — O priliki smrti Nerudove pa je pisal popolno liberalni „Čas“ sam, da je bil Neruda „v boju s klerikalizmom grozen, včasih celo ciničen in blasfemičen“. — Seveda katoličan mólči! nimaš pravice, braniti sebe in svojih svetih načel. V imenu strpnosti — trpi le ti! — Znano geslo, kaj ne?

Základové hebrejského jazyka biblického, obsegajoč prvo češko slovnico hebrejskega bibliškega jezika, dalje obilne slovniki razstavljene in razložene vaje in slovnisko analizo prvih petih poglavij knjige Genesis. Spisal dr. Jaroslav Sedláček, suplent na c. kr. češki universi v Pragi. Dr. Sedláček, znan zaradi svojega potovanja po Palestini in vzhodnih deželah, je postal predlanskem učitelj bibliških starin in semitskih jezikov na češki bogoslovni fakulteti. Zdej nam prinaša prvi sad bogoslovnega poučevanja v materinskem jeziku. Njegova hebrejska slovnica ni samo v češki odeji napravljena, marveč tudi češkemu duhu jako pripravna in bolj prijetna kakor inojezični spisi te vrste. Kako radi se bode zdaj učili bogoslovci hebrejskega jezika imajoč v domači besedi spisano hebrejsko slovnico! Izvrstnost tega spisa moramo le hvaliti in želimo, da bi ta napredek na slovstvenem češkem polji veliko koristi rodil.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 2. marca.

(Papež Leon XIII. in cesar Franc Jožef I.) Dne 26. februarja se je poklonil avstrijski poslanec pri rimski stolici grof Revertera sv. Očetu. Izročil mu je v ime našega cesarja 100.000 frankov v krasne izdelani kaseti in posebno pismeno čestitko ter rekel, da je ta dar zagotovilo neomejene udanosti avstrijske vladarske rodovine do sv. stolice in sinovske ljubezni do papeža, kateremu se čudi in klanja celi svet pod imenom Leon XIII. — Sveti Oče je odgovoril: Cesarjeva čestitka je nov dokaz njegove sinovske naklonjenosti in udanosti do papeža, katera se kaže s prelepim darom, priloženim cesarjevemu pismu. Papež je vesel tega izraza udanosti vrhovnemu poglavarju cerkve, izjavljenega v ime države, kateri je bila katoliška vera vedno njena najlepša slava in glavna podpora. Tudi sedaj se vladar te države odlikuje z izredno vernostjo.

Zato se smemo gotovo nadejati, da bode cesar vsikdar varoval verske koristi in to bo izvir mnogobrojnih dobrot za cerkev in državo. Iz tega bode država tudi v prihodnje zajemala obilno koristij, kakor jih je odtod zajemala v preteklosti ob dnevih britkostij. — Svoj nagovor je sklenil sv. Oče s tem, da je cesarju in naši cesarski rodovini podelil svoj blagoslov. — Lep je ta dogodek in pomenljiv in srečni smo avstrijski katoličani, da se i ob tej priliki v tako lepem soglasju smemo klanjati svojemu duhovnemu in svetnemu vladarju!

(Škofovska posvetovanja.) Dne 7. marca snide se zopet na Dunaju odbor škofov pod predsedstvom kardinala Schönborna, da nadaljuje svoja posvetovanja.

(Deželno gledišče.) V nedeljo se bo prvič predstavljaj na korist učitelju, režiserju in igralcu „Dramatičnega društva“ Ignaciju Borštniku ljudski igrokaz: Krivoprisežnik. — Začetek ob 1/2 8 uri.

(Izpred porotnega sodišča.) 34letni Janez Peter nel iz Podkriža, v sodnijskem okraju Kranjska gora, je bil zaradi posilstva obsojen na 5 let v ječo, poojstreno z mesečnim postom. — Janez Podjed, „Zadnikarjev“, iz Olševka, je bil zaradi uboja obsojen na 3 1/2 leta v ječo. — Posestnik Gregor Dolinar iz Trate, katerega so sumili, da je ubil svojo ženo ter jo vrgel čez most v vodo, je bil oproščen, ker so pričé zanj ugodno govorile ter mu ni bilo moči dokazati hudodelstva.

(Občinska volitev.) V Kropi je bil za župana izvoljen Luka Hafner; svetovalci so: Valentin Klinar, Karol Pibrovec in Jožef Gartner.

(Iz Celovca.) Na Koroškem se je leta 1892 plačalo direktnih davkov 1.514.700 gld., deželnih doklad 908.820 gld., vkupe 2.423.520 gld. Mesto Celovec je plačalo direktnih davkov 404.453 gld., deželnih doklad 242.671 gld., mestnih doklad 68.757 gld., vkupe 715.881 gld.

(Pri volitvah v okrajni zastop na Vranskem) so bili izvoljeni ti-le gospodje: V skupini veleposestnikov baron Ljudovik Wittenbach, grajščak, baron Avgust Wittenbach, veleposestnik; Edvard Schaur, veleposestnik; Anton Svetina, c. kr. notar; Karol Schwentner, trgovec in župan; preč. gospod Anton Balon, župnik; trga Vransko in Braslovče sta tako-le volila: g. Šmon Oset, trgovec na Vranskem; g. Jakob Brinovec, krčmar na Vranskem; g. Franc Govedič, posestnik na Vranskem; preč. gospod Matija Stoklas, dekan v Braslovčah; gospodje Korun, Prislan, Rojnik in Marovt, posestniki v Braslovčah. Občine izvolile so pa sledeče gg. posestnike: Lobnikar Janez, pl. Šorn Gašper, Haupt K., Hočevar Anton, Južna Valentin, preč. g. Zdolšek Franc, župnik v Št. Jurju ob Taboru, Apat Janez in Blatnik Anton.

(Apostolstvo tiska.) Na Španjskem uneti katoliki izvrstno rabijo tisek v obrambo pravih načel in npravnosti. Apostolado dela prensa v Pampeloni je razdelilo ob letošnjih pustnih dnevih 20.000 knjižic poučnega obsega med preproste meščane in med narod v okolici in sicer vse zastonj. — Za mesec marcij ima pripravljenih tudi v ta namen 40.000 zvezkov delca „Naše dolžnosti do cerkve“. „Sem. cat.“

(Iz c. kr. mestnega šolskega sveta.) O predzadnji seji c. kr. mestnega šolskega sveta ljubljanskega smo preieli nastopno poročilo: Prošnja vodstva vnanje osemrazredne dekliške šole pri Uršulinah zaradi zvišanja dotacije iz normalnega šolskega zaklada za dve novi učni sili se priporočaj visokemu c. kr. deželnemu šolskemu svetu v ugodno rešitev. Na znanje se vzmó poročila c. kr. okrajnega šolskega nadzornika, profesorja Frana Levca, o nadzorovanju prve in druge mestne petrazredne šole in mestne jednorazredne šole na Barju v šolskem letu 1891/92 in izreče se o tem povodu pohvalno priznanje: Učiteljicama na osemrazredni ljudski šoli pri svetem Jakobu, Mariji Wessnerjevi in Emiliji Guslovi, prvi zato, ker je vredila zbirko učil in samoučil ter napravila zaznamek in inventar, drugi zato, ker je lepo vredila šolsko knjižnico; dalje vodstvu in pa učiteljskemu vodstvu prve ter druge deške petrazrednice za vspešno poučevanje, naposled pa še učitelju Leopoldu Armiču za trudoljubivo navajanje o lepljenstvu. Načrt novemu poslovnemu redu se sprejme in povodom otvorjenja ponavljalne šole za mestni jednorazrednici na Barju razpravlja vredba ondote nega pouka v ročnih delih. Učiteljci Franji Zemmetovi se pripozna druga, učiteljci Emi Rau-

nacherjevi in učitelju Janku Likarju prva službeno-starostna doklada. Neka prošnja za novčeno podporo se visokemu c. kr. deželnemu šolsk. svetu priporoča v ugodno rešitev. Za obolelo mestno učiteljico se predlaga šestmesečni dopust; po šolskem vodstvu nasvetovana namestnica za dobo dopusta se odobri. Prošnji neke izprašane učiteljske kandidatinje za brezplačno poučevanje na mestni dekliški šoli se ugodí. Nadzorovanje neobligatnega slovenskega pouka na nemških ljudskih šolah ljubljanskih se poveri na podstavi § 17., točke 16. drž. zakona z dne 9. marca 1879. leta (drž. zak. št. 13.) c. kr. okrajnemu šolskemu nadzorniku, profesorju Franu Levcu. Prošnji vodstva mestne nemške deške ljudske šole za delitev IV. razreda ne pritrdi mestni šolski svet, nego ukrene, da je razrede po šolskih sobah, ki so na razpolaganje, primernejše nastaniti. Izključitev dveh učencev se potrdi s pristavkom, da je o tem obvestiti vodstva vseh ljudskih šol ljubljanskih.

(Romanje v Rim.) K včerajšnjemu naznanilu gledé posvetovanja o romanju v Rim danes dostavljamo, da so v nedeljo ob 1/7 uri v katol. družbo povabljeni ne le samo odborniki katoliške družbe, temveč vsi gospodje, kateri nameravajo v Rim potovati.

(Zdravje v Ljubljani.) Od 19. do 25. febr. je bilo 17 novorojencev, 1 mrtvorojenec in 31 jih je pa umrlo. Med poslednjimi bilo je 8 tujcev, 12 pa v zavodih. 1 (v bolnici) je umrl za legarjem, 5 za za jetiko, 5 za vnetjem sopilnih organov, 4 za mrtvoudom, 4 za starostjo, 12 za različnimi boleznimi. Zbolel je 1 za legarjem, 1 (prinesen v bolnico) za grižo, 1 za škrlatico, 2 pa za hripo.

(V Celju) v mestni farni cerkvi se je obhajal od 19. do 27. februarja svetí misijon. Vodila sta ga veleč. gg. Doljak in Šajović iz družbe Jezusove. Da je njihova krepka in nahuševalna beseda našla dobro mesto — sprejemno srce, priča ogromno število obhajancev, okoli 7000 od 10.000 celjskih faranov. Pri tej priliki se je tudi jasno pokazalo, da je Celje, kljub vsemu nasilstvu in krivicam, že zdaj pristno slovensko mesto. Pri slovenskih pridigah se je kar trlo ljudstva, kakor kmetov tako i gospode, dočim se v tukajšnji nemški cerkvi pridiguje navadno le praznim klopem. Materina beseda ima pač čudovito moč v sebi, ki pri nenavadnih priložnostih in pri razlaganju večnih resnic celó na renegata blagodejno vpliva. Čast in hvala torej gorečima misijonarjema in vsemu jezuitskemu redu! Slovenski mladenci, ki ste nadarjeni in krepkega zdravja, pristopajte tudi k temu izvrstnemu redu. Tudi njemu treba novega, čilega in zdravega naraščaja. Hočes li biti hvaležen sin mile matere Slave, ne vstraši se trpljenja in zatajevanja, ki te čaka v tem stanu. Slovenski narod ti bode hvaležen in Bog tvoj večni plačnik!

(Poizvedba.) Prejeli smo sledečo prošnjo: Početkom meseca oktobra odpeljal se je moj jetični sin Valentin Kotnik (rojen v Bošljivi Loki št. 17. župnije Osilnice) iz Garešnice na Novsko, da se odpelje od ondi po železnici v Ljubljano v bolnišnico. Ker ondukajšnja bolnišnica o njem ničesar ne vé, moral je potoma kje umreti. Ker nisem o njem do danes ničesar zvedel, usojam se ponižno zaprositi vsakega, ki bi kaj vedel o mojem sinu, da mi to naznani. Moj sin bil je jako oslabelel od bolezni, težko je govoril, a nosil je pri sebi tudi nekaj denarja. Jožef Kotnik v Garešnici pri Belovaru (na stanovanju pri Gašparecu).

Društva.

(„Glasbena Matica“ v Ljubljani.) II. glasbeni večer v soboto, dne 4. marca t. l. v redutni dvorani. Sodelujejo: Hanuš Baudis (vijolina), Karol Hoffmeister (glasovir), in oddelek ženskega zbora „Glasbene Maticе“. — Vspored: 1. Beethoven: „II. Sonata“ za glasovir in vijolino, op. 12, A dur. Allegro vivace. Andante più tosto allegretto. Allegro piacevole. 2. a) Chopin: „Nokturna“ (H-dur). b) Paganini-Schumann: „Etuda“, c) Schumann: „Romance“, za glasovir. 3. Bendl: „Razrušena ljubezen“, četvero-glasen ženski zbor po narodni češki pesmi s spremljevanjem glasovirja, pod vodstvom Hanuša Baudisa. 4. a) Ries: „Arija“; b) Joachim-Brahms: „Ogerski ples“ št. 3 za vijolino in glasovir. 5. Smetana: „Is domovine“, duo za glasovir in vijolino. — Začetek točno ob 8. uri zvečer. Cena prostorom: Sedeži à 1 gld.; vstopnice à 50 kr.; dijaške vstopnice à 20 kr. Vstopnice se dobivajo do koncertnega večera pri knjigotrcu gosp. A. Zagorjanu in na večer pri blagajnici. — Ker si je že pri večer „Glasbene Maticе“ pridobil splošnega priznanja, zato nikakor ne dvojimo, da se slovensko občinstvo mnogoštevilno udeleži drugega glasbenega večera, zlasti ker prinaša vsopred izbrane, res umetniške točke.

Telegrami.

Berolin, 1. marca. Pri obedu bramborskega provincijalnega deželnega zbora je rekel cesar, da je njemu zaupanje največje plačilo za težavno delo. On vé, da vseh zadovoljiti ne bode mogel, ali nadeja se, da zadovolji vsaj tiste, ki hočejo biti zadovoljni. On prosi vse vrle Nemce, da ga podpirajo. Domovina bode s tem se utrdila doma in drugod jo bodo spoštovali.

Philadelphia, 1. marca. Kongres je sklenil, da bodo zastopniki Zjedinjenih držav v tujih deželah imeli tiste naslove, kakor jih imajo zastopniki istih deželah v Zjedinjenih državah.

Umrli so:

28. februarja. Julijana Smrekar, krojačeva vdova, 86 let, Kravja dolina 11, marasmus senilis. — Janez Borštnik, posestnik, 60 let, Kurja vas 4, jetika.

V bolnišnici:

27. februarja. Marija Rožič, delavka, 19 let, jetika. — Jakob Sušnik, gostac, 60 let, dysenteria.

Tuji.

28. februarja.

Pri Matici: Hoppe, inženir; Kohn, Abeles, Felbing, Conratz, Güse; Schwarz, Liebman, trgovci, z Dunaja. — Utter, trgovec, iz Berlina. — Winterhalter, trgovec, iz Maribora.

Katoliška Tiskarna
priporoča raznovrstne
vizitnice
po nizki ceni.

Schild, trgovec, iz Prage. — Duschak, trgovec, iz Budimpešte. — Riedl, poštni in brzojavni upravitelj; Korman, zasebnik, soprogo; Klinger, medicinar, iz Gradca. — Schaefer, potovalec, in Faninger iz Trsta. — Zwyer, tajnik, iz Bleda. — Bučnik, posestnik, in dr. Stempihar iz Kranja. — Ranzinger s hčerjo iz Trbovelj.

Pri Matici: Weinberger, Böck, trgovca; Joković, trgovski pomočnik; Sachs, žurnalist; Kölb, potovalec, z Dunaja. — Pogačnik, trgovec, iz Cirknice. — pl. Malberg iz Trebnjega. — Paušlar iz Kranja. — Trevn, posestnik, s Save. — Katubigl; Fischer, in Micali, davkarski oficijal, iz Trsta. — Bergman iz Žaleca. — Weber z otroci; pl. Hofman, stotnik, iz Ljubljane.

Pri Južnem kolodvoru: Nowociller in Poellj, jurista, iz Spljeta.

Pri avstrijskem caru: Gerdišič s Štajerskega. — Schleipach, sollicitator, iz Beljaka. — Ukmar, tajnik, iz Plavnice. — Val, trgovec, iz Prema.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	razkoma v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	737.2	5.2	brezv.	oblačno	
12. u. pop.	739.2	10.6	sl. zap.	"	0.00
9. u. zveč.	739.2	5.6	sl. vzh.	"	

Srednja temperatura 7.1°, za 5.5° nad normalom

Tržne cene v Ljubljani

dne 1. marca

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica m. st.	8.90	Speh povožen, kgr.	64
Rež.	7	Surovo masejo.	78
Ječmen.	5.80	Jajce, jedno	2
Oves.	6.25	Mleko, liter	10
Ajda.	8.25	Goveje meso, kgr.	64
Proso.	5.75	Teleče	58
Koruz.	5.50	Svinjako	60
Krompir.	3.20	Konjanovo	40
Leča, hrtl.	13	Pisaneč	55
Grab.	13	Golob	22
Fišol.	9	Senč. 100 kgr.	2.67
Maslo.	96	Slama	2.32
Mast.	66	Drva trda, 4 kub. mtr.	7
Speh svež	56	mekka	5

Največja zaloga
šivalnih strojev
JAN. JAX,
LJUBLJANA,
Dunajska cesta 13.
Najnižje cene. Ugodni vplačilni obroki se dovoljujejo.
Zamenjuje stare stroje.
Poprave vrše se točno, trajno
556 in ceno. 30-14

Zahvala.

Vsem ljubim sorodnikom, dragim prijateljem in znancem izrekamo za mnoge dokaze odkritosrčnega sočutja ob prezgodnji smrti našega soproga, oziroma očeta, tasta in starega očeta, gospoda

Janeza Knez-a

kakor tudi za krasne vence in ljubeznivo spremitvo k večnemu počitku presrečno, najtoplejšo zahvalo.

Sosebno zahvalujemo se gospodom pevcem slavne čitalnice za ginitivo petje in častnim članom požarne brambе v Spodnji Šiški za častni spreved.

V Ljubljani, dne 1. marca 1893.

132 1

Žalujoča rodbina.

Dunajska borza.

Dne 2. marca.

Papirna renta 5%, 16% davka	98 gld. 90 kr.
Brebrna renta 5%, 16% davka	98 " 55 "
Zlata renta 4%, davka prosta	117 " 85 "
Papirna renta 5%, davka prosta	100 " 10 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	990 " "
Kreditne akcije, 160 gld.	339 " 75 "
London, 10 funtov strl.	121 " 10 "
Napoleonador (20 fr.)	9 " 62 "
Cesarski cekini	5 " 69 "
Nemških mark 100	59 " 22 1/2 "

Dne 1. marca.

Ogerska zlata renta 4%	115 gld. 95 kr.
Ogerska kronina renta 5%, 200 kron	97 " 50 "
4% državne srečke 1. 1854., 250 gld.	147 " 50 "
5% državne srečke 1. 1860., 100 gld.	168 " 75 "
Državne srečke 1. 1864., 100 gld.	" " "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	98 " 20 "
Zastavna pisma	101 " 25 "
Kreditne srečke 100 gld.	196 " 50 "
St. Genois srečke 40 gld.	67 " 75 "

4% srečke dunajske parobrodne družbe	140 gld. — kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	18 " 50 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	25 " "
Salmove srečke, 40 gld.	69 " "
Windischgraezove srečke, 20 gld.	76 " "
Ljubljanske srečke	23 " "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	159 " 50 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2940	" "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	" "
Papirni rubelj	1 " 27 1/2 "

List „Mercur“. Zanesljiva informacija o stalno obrestnih in dividendnih papirjih, važnih dogodkih na gospodarskem in finančnem polju, odličnih pojavih na dunajski borzi. Světi pisemeni in ustni brezplačno.
Celotna naročnina s poštno pošiljateljico vred gld. 2.60.

Menjarnična delniška družba
„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Vestni nasveti za dosego
kolikor mož visokega obrestovanja
pri najpopolnejši varnosti
naloženih glavnice.